

kedet – altså dagpengesatser og -varigheder og den slags. Det er overordnet vigtige emner. De har været diskuteret længe; det er kun godt. Men der kommer altså et tidspunkt, hvor det må afgøres.

Jeg vil gerne advare især finansministeren, men også regeringen som sådan og de forhandlende partier imod at lave en stor gryde, hvori man putter disse to emner, altså forsvar og arbejdsmarkedsforhold, og en del andre også vigtige, men måske knap så markante emner og rører dem sammen i en stor pele-mele og så laver det, som man så vil foretrække at kalde et kompromis, men som i virkeligheden vil vise sig at være en studehandel.

Der er nemlig stor forskel på et kompromis og en studehandel. En studehandel er, hvis man i to sager, i to firmaer, på to områder, eller altså som her i to lovgivninger, som ikke har direkte berøring med hinanden, siger til hinanden: Hvis du giver dig på forsvarsområdet, så giver jeg mig på dagpengeområdet. Så er der al sandsynlighed for, at der vil blive truffet to usaglige beslutninger. Det kalder jeg en studehandel.

Jeg elsker selv kompromiser, og jeg mener, at man ikke kan leve uden – medmindre man da har en ø for sig selv og flytter derud og lever som eremit og passer på, og der ikke kommer andre til stede. Men så snart man skal leve i et samliv med en eller flere andre – og så meget mere i et samfund – kan man ikke leve anstændigt uden at kunne indgå kompromiser.

Men et kompromis kan kun indgås på et område, på et felt, som har sammenhæng. Den ene mener her, og den anden mener dér. De skal nå et resultat, for ingen af dem har flertal til at overstemme den anden. Så bøjer de deres synspunkter, deres vilje mod hinanden. Man giver afkald den ene for sig og den anden for sig, og man når et resultat. Det er smukt. Men det er ikke smukt, når man, som det er set før i dansk politiks historie, kommer en hel masse ingredienser sammen. Du giver mig lidt på undervisningen, så giver jeg dig lidt på trafikken – eller omvendt. Det duer ikke. Jeg håber, at man vil lade være med det i de vigtige forhandlinger, der nu forestår.

Jeg skal nævne en enkelt post i den nye finanslov, og det drejer sig om turismeområdet, som jeg nok egentlig havde troet at andre før jeg ville have taget op, men det må enhver jo selv om. Danmarks Turistråds bevilling er skåret ned med ca. 30 mio. kr., og det forsvares, efter hvad jeg har hørt sige, med, at turismebrancherne fik

en indrømmelse i fjor derved, at man tillod at modregne 25 pct. af momslen for forretningsmæssige overnatninger, spisninger etc. Da det lovforslag var på Folketingets bord, dokumenterede jeg, tør jeg påstå, og uimodsagt af nogen fra denne talerstol, at dette forslag ikke skabte en kvart arbejdsplads og ikke en turist mere.

Derfor mener jeg, at det er uberettiget, når man beskærer Danmarks Turistråds rådighedsbeløb med henvisning til denne lovgivning fra i fjor.

Nu er jeg da helt enig i, at vi skal være tilbageholdende, vi skal være økonomisk bevidste, vi skal spare – alt i orden. Men det, vi skal spare, er vel ikke de udgifter, der giver os overskud, og det er dokumenterbart, at investering i turismen i de sidste 7-8 år har været noget af den bedste investering, som samfundet overhovedet har foretaget. Der er ikke tale om tilskud eller gaver, der er tale om en direkte overskudsgivende beskæftigelses- og valutaskabende investering. Derfor denne høflige henstilling om, at man ser på den konto en gang mere.

Inden jeg slutter, skal jeg så fremsætte dels en indbydelse, dels en spådom. Indbydelsen gælder hr. Thor Pedersen. Efter hans ordførertale i formiddags stillede jeg ham to gange spørgsmålet: Hvor mange øre eller, som hr. Kim Behnke hellere vil have det skal hedde, procent af hver krone havde den lønmodtager, hr. Thor Pedersen talte om, tilovers i de cirka ti år, der var såkaldt borgerlig regering i dette land? I nogle af årene var hr. Thor Pedersen endda selv økonomiminister.

Jeg spurgte udtrykkelig hr. Thor Pedersen: Havde vedkommende lønmodtager dengang 38,5 øre eller 40 øre eller 45 øre eller procent til rådighed? Jeg inviterer hr. Thor Pedersen for tredje gang: Kom dog op og svar på det. Og svar så tillige på, uanset hvad procenten måtte have været, om vedkommende havde et materielt set, økonomisk set bedre liv, mulighed for flere indkøb eller andet af livskvalitet, som har med penge at gøre. Penge er jo som bekendt ikke alt.

Følg dog den indbydelse, hr. Thor Pedersen. Jeg ved, hr. Thor Pedersen magter det. Jeg føler mig også overbevist om, at hr. Thor Pedersen kender svaret, og derfor kommer så min spådom. Nu skal man jo være forsigtig med at spå for langt frem, men jeg kan da godt tillade mig at spå bare nogle minutter frem. Min spådom er desværre, at hr. Thor Pedersen ikke går op og besvarer mit spørgsmål, men jeg håber, at min invitation bliver fulgt og min spådom gjort til skamme.